उड्ने टेम्पो

Ken Spillman

अर्जुनसँग तीनवटा पाङ्ग्रा, एउटा हेडलाइट र हरियो अनि पहेँलो कोट थियो। ऊ दिल्लीको सबैभन्दा ठुलो परिवारको सदस्य थियो। जता अर्जुन जान्थ्यो त्यही उसका दाजुभाइ, दिदीबहिनी, काकाकाकी जान्थे। "राम्ररी जानु" उनिहरु टिटिटि् आवाज गर्थे। "हस्!" ऊ टिटिटि् गर्दै उत्तर दिन्थ्यो।

अर्जुन दनिरात महिनित गर्थ्यो। फट्-फट्-टुक्-टुक्-टुक् गर्दै ऊ हँडि्थ्यो। फट्-फट्-टुक्-टुक्-टुक्! ऊ गुनासो गर्दैनथ्यो कनिभने अटो चलाउने शरिसि पनि मिहनत गर्थ्यो। शरिसिको बुढा हड्डलिे उसलाई पीडा दनि्थ्यो । उसले अर्जुनको ड्यासबोर्ड प्लासटकिका फूलहरु र फलि्मस्टारका चति्रहरुले सजाइदएिका थएि । लामै लाइन बसेर भए पनि शिरिसिले अर्जुनका शशािहरुलाई सफा गर्थे। अनि जिब अर्जुनको छत च्यातनि्थ्यो उनले कुनै समय खेर नफाली त्यसको मर्मत गर्थे।

अर्जुन पुरा परविारलाई लाजपत नगर मार्केट लग्न मन पराउँथ्यो। पर्यटकले चारपांग्रे छोडेर तीनपांग्रे रोज्दा उसको मन खुसीले गाउँथ्यो। ऊ शरिसिसँग कुतुब मनिार बाहरि एउटा रुखको छहारीमा आराम गर्न मन पराउँथ्यो।

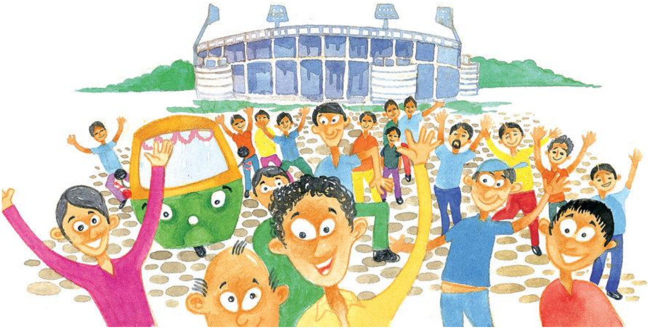

हरेक रातको कनोट प्लेसको तडकभडकले अर्जुन| कहिल्यै थाक्दैनथ्यो । रेलवे स्टेसन बाहरिको हलचल र फिरोसा कोटलाबाट बाहरिँदै गरेकाहरुको हुलले ऊ रोमांचति हुन्थ्यो। जीवन राम्रै चल्दै थियो र अर्जुनलाई थाहा थियो उसले त्योभन्दा बढी चाहनु हुँदैन ।

तर मनमनै, अर्जुनका अरु चाहनाहरु थए। मनमनै, ऊ उड्न चाहन्थ्यो। अहो! हेलकिप्टर ब्लेड हुनु! अर्जुनले सोच्यो। तनीहरुले उसको छतमाथिको हावा चर्थे। शरिषिज्युले आफ्नो टाउको पछ्यौराले बेर्थे, र त्यसका टुप्पाहरु बतासमा लहराउँथे । आकाशमा तनीहरु लहराउँथे, फट्-फट्-टुक-टुक-टुक!

तर अर्जुनलाई यो सपनामात्र हो भन्ने थाहा थियो | एउटा टेम्पोको हेलकिप्टरको जस्तो ब्लेडहरु हुनु त हात्तकिो पखेटा हुनुजस्तै हो | अथवा रकेटजस्तै अन्तरकि्ष्यमा हुइँकनि सक्ने रेल जस्तो, जसको बग्गीहरु पछ्याउंदै आउँछन् |

एकदनि गर्मीमा, अर्जुन, एउटा दोबाटोको ट्राफकि जाममा कुररिहेको थियो। एउटी कपाल फुलेको, मलनि, सारी लगाएकी महलिा शरिसिको पछाडी बसेकी थइिन् । फट्-फट्-फट्-फट्

गाडी र टेम्पोहरुलाई ठेल्दै,एउटा केटो त्यहाँ पानी बेच्न आइपुग्यो | चिसो पानीको बोत्तल हातमा उचाल्दा,उसका आँखाहरु चम्कने पत्थरहरु जस्तै टल्कएिका थएि | "म्याडम ? धेरै चसिो...धेरै राम्रो...जादु |" ती महलिा हाँसनि | "जादू?" त्यो केटोले उमंगकासाथ आफ्नो टाउको यसरी हल्लायो कअिर्जुनले सोच्यो शायद त्यो केटोको टाउको खस्न सक्छ |

"हामी सबैलाई अलजिादुको आवश्यकता छ।"महलिाले भननि् । उनले पैसा नकिालनि् र त्यो केटासंग दुईवटा बोत्तलहरु कनिनि् । तुरुन्तै, उनले एउटा बोत्तल शरिसिलाई दइिन् ।

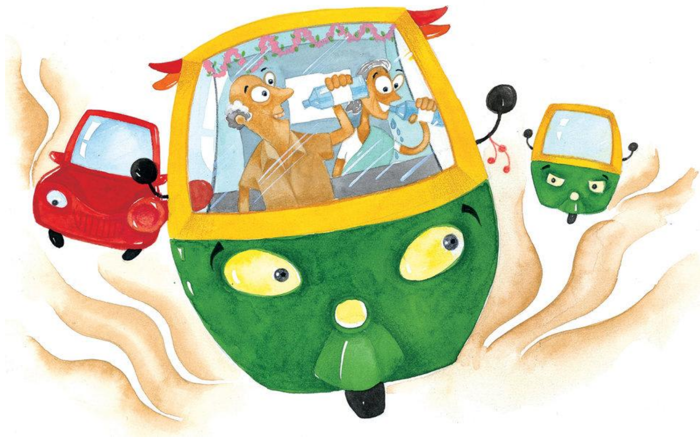

शरिसि आफ्नो पानले रंगएिको दाँत देखाउँदै हाँस्यो | उनले हतार-हतार पानि खायो र त्यही बेला ट्राफकि जाम पनि खुल्न थाल्यो | "अरे ! जादू त काम गर्न थाल्यो |",शरिसि जस्किियो | महलिाले पनि पानी खाइन् | अलकिति पानी अर्जुनमाथि पनि पोखियो | फट-फट्-टुक-टुक-टुक् गर्दै,आफ्ना दाजु-भाइलाई नमस्कार गर्दै अर्जुन पनि अगाडी लम्कएि |

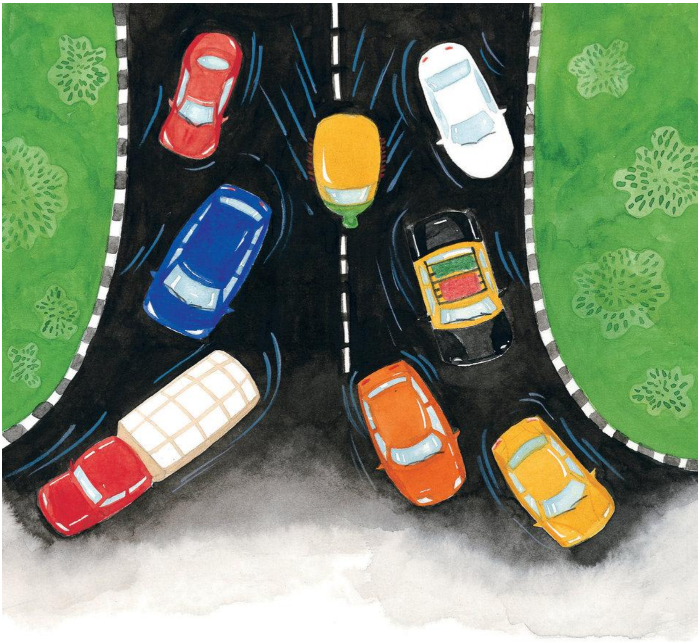

हामीसबै हड्डिनासाथ अर्जुनलाई आफ्नो पांग्रामा नकैि हलुको महसुस भयो |
उसको अघकिा सबै गाडीहरु आफ्नो बाटो लागे | र ऊ टेम्पो लएिर अघ बिढ्यो |

आफुअघिको खुला सडक देखेर छक्क पर्दै शरिसि टेम्पोको अघलि्लो ऐनामा त्यस महलिासंग आँखा जुधाउदै भन्नुभयो ," साहरै जादुमय छ हगी, म्याडम?" त्यस महलिाको साडीमा चहकलिो चमक थयिो | त्यस साडीमा सुनौलो धागोको बुट्टा भरएिको थयिो| "जादुमय...", उनले हास्दै भननि |

अर्जुनका पन्ग्राहरु सडक माथि उड्न थाले | ऊ अझै माथि माथि पुग्दै गयो ...
फट-फट-टुक-टुक-टुक... माथि, माथि, माथि! तब उसलाई मद्दत गर्ने
हेलकिप्टरक ब्लेडपनि थिएिन | जादु, उसले सोच्यो यो टेम्पोको जादु हो |

एउटा चराहरुको झुण्ड टेम्पोलाई देखेर छरियो | यो देखेर खुशी भई अर्जुनको हेडलाइट बलेर आयो |

अर्जुन जवाहरलाल नेहरु स्ट्डयिम र इन्डयिा गेटको नर्कै माथ उिड्न थाल्यो | उसले तल हुमायुको टोम्ब, यमुना नदी र अक्सरधामको रहरलाग्दो मन्दरितर्फ हेर्यो | उसले रोडहरुको जालो हेर्यो, ती एउटा चंग्खो माकुरोको काम जस्तो देखनि्थ्यो | ठुलाठुला आँखाभएको शरिसि त्यसबेलाको रमझमले बेस्सरी चच्यािउन थाले | अब उनका हातहरु अटोको ह्यनडललाइ समाईरहेका थएिनन र अरु गाडीहरुलाई धपैरहेका थएिनन |

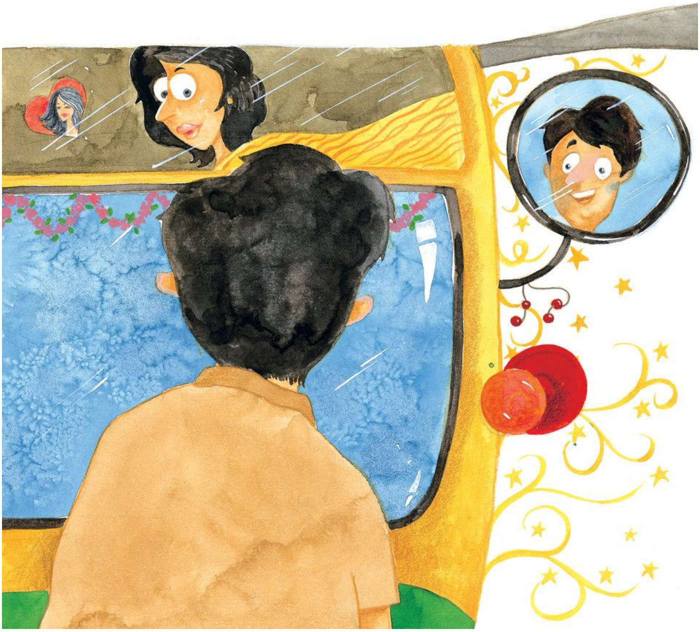

ती महलिाले आफ्नो राम्रो सारी छामनि | " सर!", अघलि्लो ऐनामा उनले भननि, "तपाइको अनुहार |" जब शरिसिले आफ्नो अनुहार ऐनामा हेर्यो, उनको अनुहार त बलउिडको हरिोको जस्तो पो देखयिो | उनका दातहरु सेता, चम्कलिा र उनको छालामा चमक थयिो | " हामीले अझै धेरै पानी पउिनुपर्छ |" उनी गर्जएि |

तर हामी कहाँ जाँदै छौ? अर्जुनले सोच्यो। हामी कहाँ जान सक्छौ? म को हुँ, यदि मलाई गुडाइएन भने? अर्जुन कहिल्यै पनि यति स्वतन्त्र थिएन। तर यति हराएको अनुभव गरेको थिएन। उसले जानेको संसारमा हरेक यात्राको लक्ष्य हुन्थ्यो, हरेक गन्तव्य क्षणिक हुन्थ्यो।

गाडीहरुको हो-हल्लाबाट टाढा यो शान्त ठाउँमा, अर्जुनलाई आफु गुड्ने बाटाहरु, गाडी, बस र मोटरसाइकलहरु याद आउन थाल्यो | मुनि उसले आफ्नो परविार काम गररिहेको देखे | पहेंला छातहरु संकेत दर्इिरहेको जस्तै चम्करिहेका थिए| अर्जुनलाई वभिन्नि ठाउहरु पुग्न आतुर मान्छेहरुको चहल-पहल पनि याद आयो | जानुपर्ने ठाउहरु ...जानुपर्ने ठाउहरु ...फट-फट-टुक-टुक-टुक...

त्यस महलिाले तल हेरनि र तल भैरहेको रमझमको बारेमा सोचनि | तब उनलाई आफ्नो साडीको चमकबारे भुल्न सजलिो भयो | उनले आफु त आफ्ना नातनिातनिालाई भेट्न जादै गरेको कुरा सम्झीइन | उनीहरु उनको पर्खाइमा बस्दै होलान | उनीहरु त मेरो जीवनको असल जादु हुन |

शरिसि आफ्नो बलउिडको जस्तो मुहारलाई देखेर थाकसिकेको थयिो | यसको अब के काम छ र भन्दै उसले सोच्यो | एकादेशमा यस्तै मुहार पाउने सपना बोकेका शरिसिले अब आफ्नै चाउरी परेको छालामा सुखी महसुस गर्थ्यो |

अर्जुनको हेड्लाइटको धमलिो हुन थालेको थियो | उसलाई आफ्नो गन्तब्य धमलिो उन थालेकोझैँ लाग्न थाल्यो | उसलाई त्यस महलिाको मानसकिताको बारे पनि आभास हुन थाल्यो | तब ऊ तल तल तरि उडान भर्ना थाल्यो | उसको शहरले न्यानोपनको आभास दर्ईिरहेको थियो | अर्जुन जतजिति तिलतरि जाँदै गयो, त्यति नै उसमा जोश थापयिदिै गयो |

शरिसि पुनः त्यस शहरको जादुलाइ पिउनम व्यस्त हुन थाले | त्यहाको सबै संकेत र मोडहरु उसंग बोलरिहेका थिए | तबमात्र उसले आफुले आफैलाई छन्नि थालेको थियो | उसलाई उ आफु कता जादै छु भन्ने कुरा थाहा थियो | उ त्यहाँ पुगसिकेको थियो | अर्को तर्फ त्यस महलिाको साडीपन िधमिलो भैसकेको थियो तर उनको मुहारभने उज्यालो नै थियो | फट-फट-टुक-टुक-टुक...उनीहरु तल धर्तीमा पुगे | अर्जुनका पन्ग्राहरु सडकको तातो अलकत्रामाथ िछोईसकेपछ िउसको इन्जनिले पन िराहतको सास फेर्यो | " बाटो हेरेर हडि," भन्दै रोडको कुनाबाट आवाज आयो |

माथिको झ्यालबाट ती महिलाका नातिनातिनीले हात हल्लाए। उनी झरेर शरिसिलाई आफ्नो भाडा दिइन्। "टेम्पो ! टेम्पो ! टेम्पो !" अर्जुनले एक अपरिचितको चिच्चाहट सुन्यो। हरेक सवारी नयाँ हुन्थ्यो, उसको कहिल्यै नसकिने यात्राको भाग, अचम्मले भरिएको।

Brought to you by

The Asia Foundation

Let's Read! is an initiative of The Asia Foundation's Books for Asia program that fosters young readers in Asia. booksforasia.org To read more books like this and get further information, visit letsreadasia.org .
Original Story The Auto That Flew, author: Ken Spillman. . illustrator: Ajanta Guhathakurta. Published by Pratham Books, https://storyweaver.org.in/stories/360-the-auto-that-flew © Pratham Books. Released under CC BY 4.0.
This work is a modified version of the original story. © The Asia Foundation, 2018. Some rights reserved. Released under CC BY 4.0.

For full terms of use and attribution,
http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/
Contributing translators: Shishir Sharma, Aashish Malla,
manjeeta gurung, Kalyani Shrestha, and shraddha rai